

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. JUDr. Štěpánkou Mikovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, adresa pro doručování: odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2014, č. j. 44 A 58/2014 – 15,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2014, č. j. 44 A 58/2014 – 15, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 9. 2014, č. j. OAM-208/LE-BE03-BE03-PS-2014, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, JUDr. Štěpánce Mikové, advokátce, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2014, č. j. OAM-208/LE-BE03-BE03-PS-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to až do vycestování, maximálně však do 23. 1. 2015. V odůvodnění žalovaný popsal, že žalobce dne 19. 9. 2014 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky. Žalovaný však zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajským ředitelstvím policie

Pardubického kraje ze dne 16. 9. 2014, č. j. KRPE-77899-13/ČJ-2014-170022-SV, bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž následně byl žalobce rozhodnutím Policie České republiky, Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje ze dne 16. 9. 2014, č. j. KRPE-77899-17/ČJ-2014-170022-SV, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Šetřením bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky na podzim roku 2006 na platný cestovní doklad a vízum poskytnuté za účelem zaměstnání, na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání do 1. 7. 2009. Následně se neúspěšně pokoušel prodloužit si pobyt, poté pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu a snažil se vyhýbat úřadům. Žalobce tedy od 1. 7. 2009 pobývá na území České republiky, ač k tomu není oprávněn. V době kontroly žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem, ačkoli v informačních systémech je záznam o vydání cestovního dokladu č. X s platností do 16. 5. 2017; k této skutečnosti žalobce uvedl, že tento cestovní doklad ztratil, avšak jeho ztrátu nikde nenahlásil. Během výslechu žalobce se na policii dostavil pan M. B., který žalobci poskytoval ubytování a jenž přinesl jeho cestovní doklad. Žalovaný dále zjistil, že žalobce nemá na území České republiky hlášené místo pobytu, neoficiálně pobýval na různých místech, peníze si opatroval příležitostnými pracemi bez příslušného povolení. Na území České republiky dle žalovaného žije žalobce sám, nemá zde osoby blízké ani příbuzné. Rodiče, dcera a sestra žalobce žijí na Ukrajině a má možnost se k nim vrátit. Žalobce dle svého tvrzení nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, tvrdí však, že při návratu na Ukrajinu by měl ekonomické potíže a nadto má obavy z mobilizace do armády, neboť na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt. Žalovaný dospěl (vzhledem k chování žalobce) k závěru, že by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušil svým nelegálním pobyt v České republice a nevycestováním z jejího území. K délce zajištění žalovaný uvedl, že žalobce od neprodloužení svého povolení k pobytu v České republice představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť vědomě porušuje její právní předpisy, aniž by činil jakékoli kroky k legalizaci svého pobytu na tomto území, ačkoli o těchto povinnostech vzhledem ke svému předchozímu legálnímu pobytu věděl. Nadto žalobce vlastní platný cestovní doklad, tudíž by mu legalizace pobytu nečinila takové problémy, jako kdyby byl bez dokladů. Přitom za dobu téměř pěti let nekontaktoval úřady České republiky s žádostí o vízum a neučinil ani jiné kroky k legalizaci svého pobytu; tedy vědomě a svévolně porušoval právní předpisy České republiky a doba 120 dnů setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je v tom případě využita z důvodu nutnosti zamezení dalšího narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Žalovaný v neposlední řadě zjistil, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť se v jeho případě nejedná o osobu nezletilou, bez doprovodu, rodiče nebo rodinu s nezletilými dětmi či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobu s vážným zdravotním postižením, nebo těhotnou ženu, či osobu, která byla mučena nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 27. 9. 2014, v níž tvrdil, že správní orgán s ním řádně nezahájil správní řízení, tudíž postupoval v rozporu s § 46 odst. 1 správního řádu, neboť mu neoznámil zahájení řízení doručením oznámení ani ústním prohlášením. Žalobce si byl vědom názoru Krajského soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 7. 8. 2014, č. j. 44 A 40/2014 – 22, který takovou praxi žalovaného aproboval (podle něhož je možná analogická aplikace § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v tom smyslu, že v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení), avšak tento závěr je podle žalobce v rozporu se zákonem. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 26. 9. 2014, tedy 2 dny poté, co uplynula lhůta 5 dnů podle § 46a odst. 2 zákona o azylu od jeho prohlášení o mezinárodní ochraně. Za stěžejní je totiž podle žalobce nutno považovat okamžik doručení, nikoli datum uvedené na správním

pokračování

rozhodnutí. Tuto praxi prodlužování lhůty pro rozhodování ve vztahu k jinému ustanovení zákona o azylu vytknul žalovanému i Evropský soud pro lidská práva. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, jakým způsobem žalovaný určil počátek, od kdy je omezen na svobodě pohybu. Byl přitom přesvědčen, že doba 120 dní by se měla počítat od okamžiku, kdy cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, a nikoliv od data vydání rozhodnutí žalovaného setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný však k odůvodnění této důležité otázky mlčí. Délka doby zajištění rovněž nebyla žalovaným řádně zdůvodněna. Žalovaný žalobci pouze vytknul značnou délku neoprávněného pobytu v České republice a absenci snahy si svůj pobyt legalizovat – i když z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že něco takového bylo vůbec možné – a tím dovozuje svévolné porušování právních předpisů. Takovéto odůvodnění se však dle žalobce vztahuje pouze k naplnění kritérií dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tedy důvodnosti rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení. Povinnost setrvat v zajišťovacím středisku není trestní sankcí, ale správním opatřením směřujícím k provedení azylového řízení a případného řízení o vyhoštění. Argumenty zdůvodňující maximální délku zajištění se proto mají týkat hodnocení náročnosti azylového řízení, ochotě cizince spolupracovat, odhadované délky azylového řízení atd. Tyto úvahy však žalovaný neučinil. Stanovení délky zajištění na 120 dnů tudíž není žalovaným v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodněno. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 17. 10. 2014, v němž nesouhlasil s tím, že by při rozhodování v dané věci porušil zákon nebo mezinárodní smlouvu. K námitce žalobce stran nesprávného zahájení předmětného řízení žalovaný poukázal na zcela specifickou povahu věci, kdy je předmětné rozhodnutí vydáváno vůči osobě, která je policií aktuálně již zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců. V řízení se vychází z poznatků Policie, neprovádí se další dokazování, a pro vydání rozhodnutí je zákonem stanovena 5ti denní lhůta. Trval na tom, že za určité situace může být již samotné vydání rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců prvním úkonem ve správním řízení a že v posuzované věci se jedná o právě uvedený případ. Obdobně je postupováno při vydávání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho správného vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobce je nadto ryze formální, neboť ten nijak nespécifikuje jakýkoli konkrétní negativní dopad na svou věc. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno po zákonné lhůtě, neboť je vydal dne 24. 9. 2014 v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, přičemž je ihned vypravil k doručení. Vlastní předání proběhlo dne 26. 9. 2014. Zákonná úprava přitom nestanoví, že by se vydáním rozhodnutí rozumělo až nabytí jeho právní moci. K okamžiku počítání délky uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný vysvětlil, že lhůtu je třeba počítat od data rozhodnutí. Do okamžiku pravomocného a vykonatelného správního rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v zařízení byl totiž žalobce zajištěn na základě předchozího rozhodnutí vydaného Policií. Tento závěr rovněž vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 201/2014. Určení nejzazšího data logicky plyne z matematického výpočtu; v případě žalobce byla nejzazší délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců stanovena do 23. 1. 2015. Žalovaný rovněž vysvětlil, proč byla žalobci uložena doba omezení až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dnů. Odkázal v tomto směru na dlouhodobý a vědomý neoprávněný pobyt žalobce v řádu několika let (tj. od 1. 7. 2009), na absenci jeho relevantní snahy o řešení vzniklé situace a na jeho záměr vyhýbat se úřadům. V napadeném rozhodnutí bylo rovněž popsáno nepravdivé tvrzení žalobce o ztrátě jeho platného cestovního dokladu, porušování právních předpisů výkonem práce bez pracovní smlouvy a bez povolení, absence zdravotního pojištění, podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy byl žalobce již policií zajištěn a kdy bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Poukázal přitom na to, že odůvodnění rozhodnutí tvoří jeden celek, proto je z napadeného rozhodnutí patrné, jaké skutečnosti vedly k závěru o nutnosti uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců ve stanovené délce. Povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců byla

žalobci uložena proto, že by mohl vzhledem ke svému předchozímu jednání představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tj. že by mohl nadále jednat v rozporu se základními společenskými pravidly. Žalobce přitom ve své žalobě nedokládá, že nebezpečí ohrožení veřejného pořádku z jeho strany pomine dříve. Žalovaný proto navrhol, aby soud žalobu zamítl.

[4] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 10. 2014, č. j. 44 A 58/2014 – 15, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění uvedl k otázce zahájení předmětného správního řízení, že policie oznámila žalobci dne 16. 9. 2014 zahájení řízení o správním vyhoštění a tentýž den vydala rozhodnutí, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn. Toto řízení vedené policií je přitom dle závěru soudu obdobné řízení podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný neprovádí dokazování a vychází z materiálů shromážděných policií; skutkový stav se tedy do doby vydání napadeného rozhodnutí nezměnil. Proto není v rozporu se správním řádem, pokud bylo napadené rozhodnutí vydáno jako první úkon v řízení. K namítanému porušení 5ti denní lhůty k vydání rozhodnutí, počítané ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně, soud konstatoval, že ministerstvo má sice rozhodnout o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do 5 dnů ode dne učinění prohlášení; v předpise však není stanoveno, že ministerstvo musí v této lhůtě rozhodnutí žalobci i doručit. Pokud ministerstvo v zákonem stanovené lhůtě rozhodnutí vydá, není v rozporu se zákonem, pokud toto rozhodnutí je doručeno žalobci o několik dní později. Odkaz žalobce na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva je nepřipadný, neboť se týká zcela jiné situace, cizince nacházejícího se v tranzitním prostoru letiště. K určení počátku omezení žalobce na svobodě soud uvedl, že není důvod, aby se počátek doby odvíjel ode dne, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, neboť v té chvíli je již zajištěn rozhodnutím podle zákona o pobytu cizinců. Teprve od právní moci napadeného rozhodnutí mu může běžet doba, po kterou je povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu; to ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014 – 48). K délce stanoveného omezení soud poukázal na to, že žalovaný se s touto otázkou vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž jeho správní uvážení nebylo provedeno v rozporu se zákonem a nevybočuje ze zákonem stanovených mezí. K samotným důvodům uvedl, že ty nemá právo přezkoumávat, neboť důvody rozhodnutí učiněného v rámci uvážení správního orgánu jsou zcela v jeho pravomoci.

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2014, č. j. 44 A 58/2014 – 15, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 14. 11. 2014. V doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 12. 2014 uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýkal krajskému soudu analogickou aplikaci zákona o pobytu cizinců na otázku zahájení řízení, přestože řízení o udělení azylu se řídí pouze zákonem o azylu, který má vlastní právní úpravu správního řízení. Pokud krajský soud tvrdí, že obě řízení, tj. řízení dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a řízení dle § 46 odst. 1 zákona o azylu jsou si podobná, neznamená to, že správní orgán může libovolně aplikovat úpravu jednoho řízení na druhé. Žalovaný byl přitom povinen postupovat pouze v souladu se zákonem (zde zákonem o azylu), jak vyplývá z čl. 2 odst. 3 Ústavy. K analogické aplikaci práva nemělo vůbec dojít, jelikož k tomu nebyl vůbec žádný důvod, protože nenastalo nic, co by bylo nutné překlenout takovýmto výkladem. Analogie je vyloučena tím spíše, že se jedná o řízení, které vede k zajištění cizince, tudíž je nutné respektovat záruky dle čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Poukázal přitom na to, že v době rozhodování dle § 46a zákona o azylu byl stěžovatel již zajištěn dle zákona o pobytu cizinců, byl tedy žalovanému k dispozici 24 hodin denně. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že nebylo nutné provádět dokazování, jak dovozuje krajský soud, neboť v mezidobí mezi oběma rozhodnutími uplynulo 8 dnů, tudíž se mohl skutkový stav změnit. To však žalovaný

pokračování

nemohl ověřit, když nevedl žádné dokazování. Rovněž z právní úpravy obou zákonů, které zajištění cizince odůvodňují jinými argumenty, dovozoval, že zákon o azylu není podobný se zákonem o pobytu cizinců. Stěžovatel trval na tom, že žalovaný měl rozhodnutí ve lhůtě do 5 dnů nejen vydat, ale v téže lhůtě je měl i doručit, jak ostatně vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, neboť stěžovatel byl na základě těchto úkonů omezen na svobodě a doručování nemohlo představovat žádný problém. V opačném případě (např. kdyby rozhodnutí bylo doručeno až 10 dnů po lhůtě) by nemohl ověřit, zda napadené rozhodnutí bylo skutečně vydáno ve lhůtě 5 dnů. Poukazoval přitom na rozpornost postupu krajského soudu, který analogicky aplikoval zákon o pobytu cizinců, ale odmítl analogicky aplikovat judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. V neposlední řadě napadenému rozhodnutí vytýkal, že neodůvodnilo řádně délku jeho zadržení. Tím, že byl zadržen na dobu 120 dnů, nebylo zabráněno tomu, že se zde nacházel bez pobytového oprávnění. Nejedná se tak o snahu předcházet protizákonnému jednání cizince, ale o jeho potrestání za předchozí jednání. Nadto požádal o azyl, tudíž po dobu řízení o této žádosti je jeho pobyt legální. Dovožoval proto, že nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost státu se může týkat např. podezření z terorismu, páčání trestných činů, včetně páčání přestupků atd. Takový důvod však u stěžovatele nebyl žalovaným zjištěn. Žalovaný ani řádným způsobem neodůvodnil délku zajištění, která odpovídala maximální zákonné hranici. Nepřekročení zákonné meze, na kterou se odvolává krajský soud, totiž ještě neznamená, že správní orgán konal v souladu se zákonem; těmito otázkami se přitom soud měl zabývat. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, případně aby rovněž zrušil napadené rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil podáním ze dne 14. 1. 2015, v němž se plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Vyslovil přesvědčení, že neporušil zákon ohledně způsobu zahájení řízení, protože podle § 46 odst. 3 správního řádu je možné spojit oznámení o zahájení řízení z moci úřední s jiným úkonem v řízení. Poukázal přitom na to, že řízení o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je značně specifické s ohledem na omezení jeho délky a skutečnost, že se cizinec nachází v takovém zařízení na základě rozhodnutí Policie vydaného v souvislosti s řízením o správním vyhoštění. Ve věci se vychází z podkladů policie a z podkladů získaných pro účely vedení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž všechny tam zjištěné skutečnosti jsou cizinci z povahy věci známy. K analogické aplikaci zákona o pobytu cizinců na stěžovatelovu věc tedy nedošlo. Nicotnost správních rozhodnutí z důvodu tohoto údajného pochybení přitom nebyla správními soudy v minulosti nikdy shledána. Nadto stěžovatel ani nevedl, jaký vliv měl tento údajný nesprávný postup na výsledek řízení a na jeho právní sféru. Stěžovatel rovněž nevedl, v čem se měla důkazní situace v mezidobí změnit, jak nyní namítá v kasační stížnosti. K námitce překročení zákonné lhůty žalovaný vysvětlil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě 5ti dnů od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž je nutné přihlídnout k tomu, že po vydání rozhodnutí musí správní orgán učinit příslušné administrativní kroky k jeho doručení, a to včetně zajištění tlumočnicka příslušného jazyka. Vyslovil přesvědčení, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje dostatečné důvody pro závěr o nutnosti omezit svobodu pohybu stěžovatele na dobu 120 dnů. Stěžovatel přitom nevedl, že by mohlo dojít k jeho vycestování z území České republiky dříve, případně že hrozba nebezpečí pro veřejný pořádek z jeho strany uplyne dříve. Žalovaný se přitom neztotožnil s argumentem stěžovatele, že podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dochází ke zhojení předchozího protiprávního jednání cizince. S ohledem na předchozí chování stěžovatele přitom žalovaný neshledal žádný důvod pro uložení jiné (kratší) doby. Nejedná se přitom o trestání cizince, jak stěžovatel mylně tvrdí, ale o opatření preventivní povahy, které přihlíží k minulému chování cizince. Možnost uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců přitom nedopadá pouze na případy podezření z terorismu či páčání trestné činnosti. Pokud však má intenzita porušování právního řádu již trestněprávní

dopad, nelze podle žalovaného nijak pochybovat o tom, že cizinec představuje důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Avšak i při zohlednění jiného protiprávního jednání cizince a jeho subjektivního postoje lze podle žalovaného shledat důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek, jak se tomu stalo v posuzované věci. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení kasační stížnost lze podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že na projednávaný případ nedopadá právní úprava § 104a s. ř. s. Jak již uvedl ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013 č. j. 7 Azs 19/2013 – 38, „zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. [...] Proto, jako je tomu v dané věci, není důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v případě, je-li meritem otázky setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany, včetně případného přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví“. V přezkoumávané věci se jedná o otázku povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, nejedná se o otázku udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014 č. j. 2 Azs 10/2013 – 62, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 – 69).

pokračování

[12] K otázce stěžovatelem namítané nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“

[13] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl a nesouhlasí pouze s jeho závěry.

[14] Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Praze se v odůvodnění tohoto rozsudku vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům, přičemž jasně a stručně vyloučil, proč napadené rozhodnutí považoval za zákonné. Krajský soud v rozsudku vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby, z faktu, že v rozporu s přesvědčením stěžovatele posoudil napadené rozhodnutí žalovaného jako správné, ještě nevyplývá, že by byl rozsudek nepřezkoumatelný. Námitku stěžovatele, že krajský soud nedostatečně a nepřesvědčivě vyloučil úvahy, jimiž se řídil, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou, neboť krajský soud zřetelně a jasně své úvahy v napadeném rozsudku uvedl; skutečnost, že je stěžovatel považuje ze svého subjektivního pohledu za nedostatečné, rozporné a nesprávné, protože se neshodují s jeho právním názorem, nedokládá, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud poukázat na to, že kdyby byl rozsudek krajského soudu skutečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak tvrdí stěžovatel, nemohl by stěžovatel podat tak obsáhlou kasační stížnost, v níž vyjadřuje nesouhlas s jednotlivými argumenty soudu, neboť by nebylo nic, s čím by mohl takto polemizovat.

[15] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že stěžovatel na prvním místě namítá nesprávný postup žalovaného, který spatřuje v tom, že podle jeho názoru nezahájil předmětné správní řízení v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu a na místě druhém, že napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno po marném uplynutí 5ti denní lhůty stanovení v § 46a odst. 2 zákona o azylu, počítané od jeho prohlášení o mezinárodní ochraně.

[16] K této otázce Nejvyšší správní soud uvádí: Podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu „*Rízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*“ Podle ustanovení § 46 odst. 3 správního řádu „*Oznámení o zahájení řízení může být spojeno s jiným úkonem v řízení.*“ Podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu „*Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným*

zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“ Podle ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu „Jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního právního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne ministerstvo podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem.“ Podle ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu „Rozhodnutí ministerstva podle odstavce 1 nabývá právní moci doručením.“ Podle ustanovení § 9 zákona o azylu „Na řízení vedená podle tohoto zákona se použije správní řád, s výjimkou ustanovení o doručování na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu sdělenou účastníkem, ustanovení o doručování písemností určených do vlastních rukou a doručovaných na požádání jiným způsobem, ustanovení o doručování adresátům zdržujícím se v cizině, dále ustanovení o úřední desce, o ustanovení opatrovníka osobám neznámého pobytu a osobám, které se zdržují v cizině, pokud se jim nedaří doručovat, a o ustanovení zástupce pro doručování, a dále ustanovení o umožnění nahlížení do spisu jiným osobám než účastníkům a jejich zástupcům, o ústním jednání, o vydání stejnopisu výroku rozhodnutí na požádání účastníka, o lhůtách pro vydání rozhodnutí a ustanovení o odvolacím řízení a řízení o rozkladu. Pro rozhodnutí podle § 42 odst. 5 a § 77 odst. 6 se výjimka z použití ustanovení správního řádu o odvolacím řízení a řízení o rozkladu podle věty první neuplatní.“

Předložený správní spis v dané věci obsahuje následující dokumenty:

Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 9. 2014; předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany ze dne 25. 9. 2014, které žalobce převzal dne 26. 9. 2014; napadené rozhodnutí ze dne 24. 9. 2014; přípis žalovaného ze dne 26. 9. 2014 informující Zařízení pro zajištění cizinců o vydání rozhodnutí o povinnosti stěžovatele setrvat v tomto zařízení; protokol ze dne 26. 9. 2014 o předání napadeného rozhodnutí; fotokopii cestovního pasu žalobce platného do 16. 5. 2017; nedatovaný nepodepsaný dopis, zřejmě psaný stěžovatelem; čestné prohlášení pana M. B. o tom, že poskytne žalobci zaměstnání a ubytování; kopii žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 9. 2014; výzvu k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 9. 2014; příslušná poučení podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu; rozhodnutí Policie České republiky ze dne 16. 9. 2014 o zajištění stěžovatele dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16. 9. 2014 vydané Policií České republiky ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[17] K námitce stěžovatele stran nezahájení správního řízení dle ustanovení § 46a zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nesprávně odhlíží od všech souvislostí případu, a to nejen skutkových, ale i právních. Napadené rozhodnutí totiž nemohlo být pro stěžovatele překvapivé, protože jeho vydání předcházela stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Nejednalo se tudíž v jeho případě o řízení zahájené z moci úřední (tak jak je tomu v řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců), ale o řízení zahájené žádostí stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, takže vydání rozhodnutí správním orgánem o tzv. „přezajištění“ již z tohoto důvodu nemohlo být zahajovacím (prvním) úkonem správního orgánu v tomto řízení. Právní úprava přitom počítá s tím, že dojde k tzv. „přezajištění“ dle zákona o pobytu cizinců na zajištění dle zákona o azylu, neboť původní zajištění podle zákona o pobytu cizinců rozhodnutím dle § 46a zákona o azylu končí – srov. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tuto provázanost právní úpravy zajištění cizinců podle zákona o pobytu cizinců a podle zákona o azylu a s ohledem na to, že důvodem pro vedení řízení podle zákona o azylu byla žádost samotného stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k závěru, že by žalovaný porušil ustanovení § 46

pokračování

odst. 1 správního řádu tím, že nevydal a stěžovateli nedoručil samostatné oznámení o zahájení správního řízení dle § 46a zákona o azylu. Jeho vydání je pojmově vyloučeno právě s ohledem na výše uvedené okolnosti. Žalovaný přitom jistě nemá povinnost poučovat stěžovatele o příslušné právní úpravě a jejích důsledcích na jeho situaci, kterou vyvolal svým vlastním jednáním, když poté, co bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud se tudíž neztotožnil se závěrem krajského soudu o nutnosti analogické aplikace zákona o pobytu cizinců ohledně oznámení o zahájení správního řízení, na druhou stranu neshledal, že by práva stěžovatele byla žalovaným v tomto ohledu porušena.

[18] Nejvyšší správní soud však přisvědčuje námitce stěžovatele stran překročení lhůty podle ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu ze strany správního orgánu. Z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí je datováno dnem 24. 9. 2014. Tento den byl podle vyjádření stěžovatele i žalovaného rovněž i posledním dnem pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí bylo sice tímto dnem datováno, avšak bylo stěžovateli doručeno až 26. 9. 2014, přičemž z obsahu předloženého správního spisu nelze dovodit, co způsobilo rozdíl mezi datem uvedeným v rozhodnutí a datem jeho doručení stěžovateli, tj. nelze zjistit, z jakého důvodu bylo rozhodnutí stěžovateli doručeno až dne 26. 9. 2014, ačkoliv v předcházejících dnech se nacházel v zařízení pro zajištění cizinců, a byl tudíž dosažitelný. Přítomnost tlumočnicka k tomuto aktu nebyla potřebná, když sám stěžovatel dle prohlášení o jazyce ze dne 23. 9. 2014 požádal, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany s ním bylo vedeno v jazyce českém.

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že možnost Ministerstva vnitra rozhodnout o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v zařízení pro zajištění cizinců byla zavedena do zákona o azylu zákonem č. 103/2013 Sb. Touto novelou byla v článku § 46a odst. 1 zákona o azylu v úvodní části ustanovení za slovo „středisko“ vložena slova „nebo v zařízení pro zajištění cizinců“ a do § 46a byl vložen nový odstavec 2, který stanovil, že jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního právního předpisu (zákon o pobytu cizinců) a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne Ministerstvo vnitra podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně. Z důvodové zprávy k této novele přitom vyplývá, že tyto úpravy souvisejí s řízením o předběžné otázce položené Nejvyšším správním soudem ve věci *Arslan* (C-543/11), v němž Soudní dvůr Evropské unie posuzoval, zda osoba, která byla zajištěna v režimu tzv. návratové směrnice 2008/115/ES (tj. v režimu zákona o pobytu cizinců na území České republiky) a požádá o udělení mezinárodní ochrany, musí být propuštěna, nejsou-li dány jiné důvody pro zajištění podle tzv. přijímací směrnice 2003/9/ES.

[20] Zákonodárce přistoupil k zavedení možnosti Ministerstva vnitra uložit žadateli o udělení mezinárodní ochrany, který se nachází v zařízení pro zajištění cizinců, povinnost setrvat v tomto zařízení, aby nemuselo dojít k jeho propuštění nebo přemístění do přijímacího střediska pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Důvodová zpráva k bodům 23 až 25 (k § 46a odst. 1, 2 a 7) výslovně uvádí, že „[c]ílem uvedených změn není rozšířit možnosti zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně jinde než v zařízení pro zajištění cizinců. Změny sledují toliko možnost změnit právní režim zajištění těch cizinců, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až poté, co byli zajištěni podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“ Pokud takové prohlášení cizinec učiní, je povinností správního orgánu rozhodnout o jeho ponechání v tomto zařízení v co možná nejkratší lhůtě – maximálně ve lhůtě 5ti dnů stanovené v § 46a odst. 2 zákona o azylu, v níž je třeba rozhodnutí nejen formálně „vydat“, ale také je cizinci předat (doručit).

[21] Pro posouzení charakteru lhůty podle ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní to, že rozhodnutí o zajištění, a tedy o povinnosti setrvání v zajišťovacím zařízení, je případem omezení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Pak je nutné podle názoru Nejvyšší správního soudu o to více dbát na to, aby postup správního orgánu byl v souladu se zákonem, protože cizinec je v inkriminované době již fakticky omezen na svobodě, a to na základě rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Jestliže Nejvyšší správní soud výše dovodil, že v takovém případě není třeba, aby bylo cizinci zvlášť oznamováno zahájení správního řízení o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu, neboť taková povinnost nevyplývá z předmětné právní úpravy (řízení bylo zahájeno k žádosti o udělení mezinárodní ochrany), je pak tím spíše nutné klást důraz na to, aby rozhodnutí o setrvání v zajištění mu bylo v zákonné lhůtě i sděleno, a to právě s ohledem na právní zájem, o němž ve věci jde, tj. zájem na tom, aby osoba žádající o mezinárodní ochranu byla omezoována na osobní svobodě jedině na základě zákonného podkladu.

[22] V opačném případě - jak správně namítá stěžovatel - by totiž správní orgán mohl formálně „vydat“ rozhodnutí o zajištění s datem, které by odpovídalo lhůtě podle § 46a odst. 2 zákona o azylu, případně by je zcela „účelově vydal s takovýmto datem „zpětně“, tj. by je antidatoval, a takto by je i následně doručil zajištěnému cizinci. Ten by tak ale nemohl ověřit, zda vůči němu byla dodržena lhůta dle § 46a odst. 2 zákona o azylu či nikoli. Lhůta 5ti dnů podle § 46a odst. 2 zákona o azylu by se akceptací přístupu žalovaného mohla prodloužit v rádech jednotek i desítek dnů, což Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na to, že se jedná o omezení cizince na jeho osobní svobodě, za nepřijatelné. Doručování provádí samotní zaměstnanci žalovaného a cizinec je správnímu orgánu k dispozici 24 hodin denně, tudíž se nemůže vyhýbat doručení. Zákonná lhůta 5ti dnů, v níž je žalovaný povinen podle zákona rozhodnout, by tak zcela postrádala smyslu, protože správní orgán by si ji mohl fakticky „prodlužovat“ s odůvodněním, že se mu nepodařilo doručit „vydané“ rozhodnutí cizinci již v mezidobí omezenému na svobodě, avšak nikdo by nemohl ověřit, zda v této lhůtě bylo žalovaným skutečně nějaké rozhodnutí vydáno.

[23] Cizinec fakticky omezený na svobodě by totiž po marném uplynutí 5ti dnů podle § 46a odst. 2 zákona o azylu mohl důvodně očekávat, že žalovaný neshledal důvody pro jeho zajištění. Nadto již šestý den ztrácí zajištění takového cizince zákonný podklad, neboť zákon o azylu počítá s tím, že ve věci musí být rozhodnuto do 5ti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Tvzení žalovaného, že tato lhůta byla v předmětné věci dodržena, je dovozováno jen z data vyhotovení rozhodnutí, ale ve lhůtě 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem nebyl stěžovatel, ani zařízení pro zajištění cizinců obsah tohoto rozhodnutí znám, tj. nebylo známo, zda zajištění stěžovatele trvá, či nikoli. Z tohoto důvodu nemohl stěžovatel proti rozhodnutí o omezení své svobody ani brojit žalobou u soudu, což je v rozporu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

[24] Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že z jazykového, systematického i teleologického výkladu ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu nepochybně plyne, že 5ti denní lhůta zde stanovená, počítaná ode dne prohlášení úmyslu žadatele o mezinárodní ochraně, není lhůtou pořádkovou, ale lhůtou propadnou, po jejímž marném uplynutí nelze rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vydat, resp. pokud bylo takto vydáno, jde o rozhodnutí nezákonné.

[25] Nezbyvá než uzavřít, že v projednávané věci došlo k „nezákonnému prodloužení pěti denní lhůty“ stanovené § 46a odst. 2 zákona o azylu, neboť stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno až 26. 9. 2014. Tím tedy žalovaný porušil zákon o azylu, protože podle ustanovení

pokračování

§ 46a odst. 2 citovaného předpisu je možné o „přezajištění“ cizince rozhodnout pouze do 5ti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Lhůtu nebylo možné s ohledem na chráněný právní zájem, o němž ve věci jde, podle názoru Nejvyššího správního soudu prodlužovat argumentací, že rozhodnutí je teprve doručováno. Ze správního spisu navíc není vůbec zřejmé, co bylo tím důvodem, který bránil doručení napadeného rozhodnutí během 5ti denní lhůty a rovněž nejde ověřit, zda napadené rozhodnutí bylo skutečně vydáno dne 24. 9. 2014, anebo zda s ohledem na den doručení rozhodnutí stěžovateli, který se již nacházel mimo stanovenou lhůtu, nebylo antidatováno. S ohledem na tyto skutečnosti proto Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Přitom v průběhu zmíněné 5ti denní lhůty (jejímž posledním dnem byla středa, tedy den pracovní) byl stěžovatel pro žalovaného snadno dosažitelný a komplikace nemohla vzniknout ani z nutnosti zajištění tlumočnicka, když sám stěžovatel již předem navrhoval, aby s ním bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno v jazyce českém. Ostatně zjišťování této skutečnosti, tj. ověřování faktu, kdy bylo rozhodnutí žalovaným skutečně „vydáno“, je však již zcela zbytečné za situace, kdy není sporu o tom, že v zákonné 5ti denní lhůtě nebylo rozhodnutí o povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců stěžovateli doručeno.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že vzhledem ke zjištěnému porušení § 46a odst. 2 zákona o azylu mělo být napadené rozhodnutí zrušeno krajským soudem. Proto nepovažuje za účelné, aby se věcně vyjadřoval k dalším námitkám vzneseným stěžovatelem, neboť napadené rozhodnutí nemohlo být způsobem zvoleným žalovaným vydáno, resp. pokud bylo vydáno, jde o rozhodnutí nezákonné.

[27] Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, případně i zrušení napadeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odstavce 2. Podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76 a § 78 se použijí přiměřeně. Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení správního rozhodnutí není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namíste pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí mělo být krajským soudem zrušeno a nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení před krajským soudem. Krajský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správnímu orgánu, proto Nejvyšší správní soud rozhodl o zrušení rozsudku krajského soudu, o zrušení napadeného rozhodnutí a o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. Věc mu však nevrátil dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Žalovanému také podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[29] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti včetně doplnění důvodů) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší v této věci částka 3.100 Kč (ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 7 advokátního tarifu). Dále Nejvyšší správní soud přiznal stěžovateli právo na náhradu nutných výdajů advokáta, které činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby, tj. celkem 600 Kč. Celkovou částku přitom navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť advokátka je dle soudu předloženého osvědčení jejím plátcem. Přiznané náklady řízení žalovaný uhradí k rukám stěžovatelovy zástupkyně do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V řízení před krajským soudem stěžovateli žádné uplatnitelné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu